

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

De tempore contritionis. Quæstio 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

nem ad totum, quasdam plus, quasdam minus, qui
 cur qui aliquam communitatem diligit, virtute
 los digit, plus & minus secundum eorum ordinem
 bono communi. Et similiter qui dolet de hoc peccato,
 Deum offendit, de diuersis implicite dolet diuersis
 mode, secundum quod plus vel minus per ea Deum
 offendit.

Ad tertium dicendum, quod quamuis quod
 peccatum mortale à Deo auerrat & gratiam tollit
 tamen quoddam plus elongat, quam aliud: in
 tum maiorem habet dissonantiam ex sua inordinati
 ne ad ordinem diuinæ bonitatis, quam aliud, quia
 ne ad ordinem diuinæ bonitatis, quam aliud, quia

QVÆST. IV.

De tempore contritionis, in tres articulos diuisum.

Deinde considerandum est de tempore con-
 tritionis.

¶ Circa quod queruntur tria.

¶ Primo, utrum tota hæc vita sit contritionis
 tempus?

¶ Secundo, utrum expediat continue de peccato
 dolere?

¶ Tertio, utrum post hanc vitam animæ de peccato
 conterantur?

ARTIC. I.

Utrum tota hæc vita sit contritionis tempus?

*Tho. 4. d.
 17. q. 2.
 ar. 4 q. 1.
 & seq.
 * 1. b. 2. de
 pæn. c. 7.
 a medio,
 50. 1.*

Ad primum sic proceditur. Videtur, quod
 tota hæc vita sit contritionis tempus. Sicut
 de peccato commisso debet esse dolor, ita & post
 Sed non per totam vitam durat pudor de peccato commisso
 (sicut dicit Amb. *) non habet quod erubescat: rears
 peccatum dimissum est. Ergo videtur quod nec post
 tritio, quæ est dolor de peccato.

¶ 2 Præterea, 1. Ioan. 4. dicitur, quod per
 charitas foras mittit timorem: quoniam timor per
 habet. Sed dolor etiam pœnam habet. Ergo in ad
 tu perfectæ charitatis non potest dolor contritionis
 manere.

¶ 3 Præterea, De præterito non potest esse

...or, qui proprie est de malo præfenti: nisi secundum
...quod aliquid de peccato præterito in præfenti manet.
...ed quandoque peruenitur ad aliquem statum in hac
...ita, in quo nihil de peccato præterito manet; neque
...dispositio, neque culpa, neque reatus aliquis. Ergo
...non oportet ulterius de illo peccato dolere.

¶ 4 Præterea, Rom. 8. dicitur, quod diligentibus
...cum omnia cooperantur in bonum, etiam peccata,
...dicit glos. * Ergo non oportet post remissionem
...peccati, quod de ipso doleat.

¶ 5 Præterea, Contritio est pars pœnitentiæ con-
...tra satisfactionem diuisa. Sed non oportet semper sa-
...tisfacere. Ergo nec oportet semper de peccato con-
...triti.

SED contra, August. in lib. de pœnitentiâ * dicit,
...quod ubi dolor finitur, deficit pœnitentiâ; ubi defi-
...cit pœnitentiâ, nihil relinquitur de veniâ. Ergo vi-
...detur, cum oporteat veniâ concessam non perdere,
...quod oporteat semper de peccato dolere.

¶ Præterea, Eccles. 5. dicitur, De propitiato pec-
...cato noli esse sine metu. Ergo homo semper debet
...dolere ad peccatorum propitiationem habendam.

RESPONDEO dicendum, quod in contritione ut
...dictum est *, est duplex dolor. Vnus rationis, qui est
...detestatio peccati à se commissi. Alius sensitiuæ par-
...tis, qui ex isto consequitur: & quantum ad vtrumque,
...Sicut contritionis tempus est totius vitæ præfentis status.

& perquamdiu enim aliquis est in statu vitæ, detestatur in-
...cogitanda, quibus à peruenitione ad terminum vitæ
...deserat retardatur, vel impeditur. Vnde cum per peccatum
...nec præteritum, vitæ nostræ cursus in Deum retardetur;
...quia tempus illud quod erat deputatum ad currendum,
...d perire recuperari non potest: oportet quod semper in vitæ
...tempore, status contritionis maneat, quantum
...ad peccati detestationem. Similiter etiam quantum
...ad sensibilem dolorem, qui ut pœna à voluntate
...assumitur. Quia enim homo peccando, pœnam
...æternam meruit, & contra æternum Deum pecca-

* est Aug.
gust. in
li. de cor-
rept. &
grat. c. 9.
a med o 2
to. 7.
* de ve-
na et fal-
sa pœnit.
c. 1. in
med to. 4
& Mag.
4. Sent. d.
14. q. 1.
in fin.
* q. 1. ar.
2. ad 1.
et q. 3. ar.
1. corp.

uit: debet pœna aeterna in temporalem mutari, faltem dolor in toto hominis aeterno, id est, in statu huius vitæ, manere. Et propter hoc dicitur in libro de Sancto Victore*, quod Deus absolvens hominem à culpa & pœna aeterna, ligat eum vinculo pœnæ detestationis peccati.

*in libro
sūma sen
sentiariū
ssac. 5.
6. II.

Ad primum ergo dicendum, quod erubescere respicit peccatum solum, in quantum habet turpitudinem: & ideò postquam peccatum, quantum culpam remissum est, non manet pudori locus: non tamen dolori, qui non solum de culpa est, quantum habet turpitudinem, sed etiam in quantum habet nocumentum annexum.

Ad secundum dicendum, quod timor servilem quem charitas foras mittit, oppositionem habet charitatem ratione servitutis: quia pœnam respicit. Sed dolor contritionis ex charitate causatur, vnde dicitur: & ideò non est simile.

*q. 3. a. 1
ad 3. q.
art. seq.

Ad tertium dicendum, quod quamvis per penitentiam peccator redeat ad gratiam pristinam & immunitatem a reatu pœnæ: numquam tamen redit ad pristinam dignitatem innocentiam: & ideò semper ex præterito peccato aliquid in ipso manet.

Ad quartum dicendum, quod sicut non debet homo facere mala, ut veniant bona: ita non debet gaudere de malis, quia ex eis occasionaliter proveniunt bona, divina gratia vel providentia agente: quod illorum bonorum, peccata causa non fuerunt, magis impedimenta: sed divina providentia ea causa fuit, & de ea debet homo gaudere, de peccato autem dolere.

Ad quintum dicendum, quod satisfactio aeterna secundum pœnam taxatam, quæ pro peccato iniungi debet: & ideò potest terminari, ut non oporteat ulterius satisfacere. Hæc autem pœna præcipue proportionatur culpæ ex parte contritionis, ex qua finitatem habet. Sed dolor contritionis respondet culpæ ex parte avertionis, ex qua habet

quam

quandam infinitatem: unde & contritio semper debet manere; nec est inconueniens, si remoto posteriori remaneat prius.

ARTIC. II.

Utrum expediat continue de peccato dolere?

AD secundum sic proceditur. Videtur, quod non expediat continue de peccato dolere. Expedit enim quandoque gaudere: ut patet Philip. 4. super illud, Gaudere in Domino semper: dicit glos. *quod necessarium est gaudere. Sed non est possibile simul gaudere & dolere. Ergo non expedit continue de peccato dolere.

14

*Glosa op
din. ibid.*

¶ 2 Præterea, Illud quod est de se malum & fugiendum, non est assumendum nisi quatenus est necessarium, ut medicina ad aliquid: sicut patet de vitione & sectione vulneris. Sed tristitia de se mala est, unde dicitur Eccles. 30. Tristitiam longe expelle à te: & subditur causa, Multos enim occidit tristitia, & non est utilitas in illa. Hoc etiam Philosophus dicit in 7. Ethicorum, & 10. * Ergo non debet amplius dolere de peccato, nisi quatenus sufficit ad peccatum delendum. Sed statim post primam contritionis tristitiam peccatum deletum est. Ergo non expedit ulterius dolere.

*1.7.c.13

¶ 14

¶ 3 Præterea, Bernardus dicit, Dolor bonus est, si continuus non sit: mel enim absynthio est admiscendum. Ergo videtur quod non expediat continue dolere.

*In lib de
vera &
falsa pœ
nit.c.13.*

SED contra est, quod *Augustinus dicit, Semper doleat poenitens, & de dolore gaudeat.

in fin. 4

¶ Præterea, Actus, in quibus consistit beatitudo, expedit semper continuare quantum possibile est. Sed huiusmodi est dolor de peccato: quod patet Matth. 5. Beati qui lugent. Ergo expedit dolorem continuare quantum possibile est.

¶ Mag.

4. sent. d.

14 S. A

in fin. de

pœni. d. 3

c. 5.

RESPONDEO dicendum, quod hæc est conditio in actibus virtutum inuenta, quod non potest in eis accipi superfluum & diminutum: ut in 2. *Ethic.

**c. 6. civ.*

fin.

D 3

pro-

probat: unde cum contritio (quantum ad id est displicentia quædam in appetitu rationis) sit de peccatis, nunquam potest ibi esse fluxum. Et sicut nec quantum ad intensionem, in virtutis impedit actum alterius magis necessarium pro tempore illo. Unde quantumcumque continue in actibus huius displicentiæ esse possit, magis, & melius est, dummodo actibus aliarum virtutum vacet suo tempore, secundum quod oportet, & quantum ad intensionem, & quantum ad duratorem. Et ideo sicut passio doloris, quam voluntas affligi debet esse moderate intensa: ita debet moderatè durare, ne si nimis duret, homo in desperatione pusillanimitatem & huiusmodi vitia labatur.

Ad primum ergo dicendum, quod gaudium impeditur per dolorem contritionis, non autem gaudium quod de Deo est: quia habet ipsum dolorem pro materia.

Ad secundum dicendum, quod illud Ecclesiæ tristitia seculi loquitur: & Philosophi loquitur tristitia, quæ est passio, qua moderate vrendum secundum quod expedit ad finem, ad quem vrendum.

Ad tertium dicendum, quod Bernardus loquitur de dolore, qui est passio.

ARTIC. III.

15 *Vtrum etiam post hanc vitam animæ de peccatis conterantur?*

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod etiam post hanc vitam animæ de peccatis conterantur. Amor enim charitatis displicentiam de peccatis causat. Sed post hanc vitam manet in animabus charitas, & quantum ad actum, & quantum ad habitum. Quia charitas nunquam excidit, ut dicitur per Corinth. 13. Ergo manet displicentia de peccatis commisso, quæ essentialiter est contritio.

¶ 2 Præterea, Magis dolendum est de culpa, quam de pœna. Sed animæ in purgatorio dolent de pœna, & de dilatione gloriæ. Ergo multo magis dolent de culpa ab eis commissa.

¶ 3 Præterea, Pœna purgatorij est satisfactoria de peccato. Sed satisfactio habet efficaciam ex vi contritionis. Ergo contritio manet post hanc vitam.

SED contra, Contritio est pars pœnitentiæ sacramenti, Sed sacramenta non manent post hanc vitam, Ergo nec contritio.

¶ Præterea, Contritio potest esse tanta, quòd deest & culpam & pœnam. Si ergo animæ in purgatorio conteri possent, posset vi contritionis earum, reatus pœnæ eis dimitti, & ita à pœna sensibili liberationi: quod est falsum.

RESPONDEO dicendum, quòd in contritione tria consideranda sunt. Primum est, contritionis genus, quod est dolor. Secundum est, contritionis forma, quæ est actus virtutis gratia informatus. Tertium est, contritionis efficacia, quæ est actus meritorius sacramentalis, & quoddammodo satisfactorius.

Animæ igitur post hanc vitam, quæ in patria sunt, contritionem habere non possunt: quia carent dolore, propter gaudij plenitudinem. Illæ verò quæ sunt in inferno, carent contritione: quia etsi dolere habeant, deficit tamen in eis gratia dolorem informans. Sed illæ quæ in purgatorio sunt, habent dolorem de peccatis gratia informatum, sed non meritorium, quia non sunt in statu merendi. In hac autem vita, omnia prædicta inueniri possunt.

Ad primum ergo dicendum, quòd charitas non causat istum dolorem, nisi in illis qui doloris capaces sunt: sed plenitudo gaudij beatis omnem capacitatem doloris excludit: & ideo quamuis charitatem habeant, tamen contritione carent.

Ad secundum dicendum, quòd animæ in purgatorio dolent de peccatis: sed ille dolor non est contritio, quia deest eis contritionis efficacia.

2 Præterea D 4 Ad

Ad tertium dicendum, quod pœna illa quantis ordinæ in purgatorio sustinet, non potest proprie peccatum satisfactio: quia satisfactio opus meritorium respicit: sed largo modo dicitur satisfactio, pœna dupliciter solutio.

QVÆST. V.

De effectu contritionis, in tres articulos diuisimodè: o

D E inde considerandū est de effectu contritionis operatur

¶ Circa quod queruntur tria. sicut & d

¶ Primo, verum peccati remissio sit contritionis patuit. quasi cau

¶ Secundo, verum contritio possit totaliter dispositio reatum pœna? Dispositio

¶ Tertio, verum parua contritio sufficiat ad accipiend tionem magnorum peccatorum? recipiend

ARTIC. I.

Vtrum peccati remissio sit contritionis effectus efficiend

16
Tho. ubi
sup. ar. 5
q. 1. &
sequens.

A D primum sic proceditur. Videtur, quod Ad pri

cati remissio non sit contritionis effectus. causa effi

lus enim Deus peccata remittit. Sed contritio causa di

sumus aliquantulum causa, quia actus noster est. lter etia

contritio non est causa remissionis culpæ. mentoru

¶ 2 Præterea, Contritio est actus virtutis. virtutem

virtus sequitur peccati remissionem: quia virt peccata

culpa non sunt simul in anima. Ergo contritio Ad sec

est causa remissionis culpæ. vno mod

¶ 3 Præterea, Nihil impedit à perceptione alio mod

charitatis nisi culpa. Sed contritus ante con tur, actu

nem non debet accedere ad Eucharistiam. remissio

nondum est consequutus remissionem culpæ. Ad ter

SED contra est, quod dicitur in glos. super stia perc

Psal. 50. Sacrificium Deo spiritus contribulatus. missione

Contritio cordis est sacrificium, in quo peccat aliquis a

uuntur. culpa qu

¶ 1. & 2

¶ Præterea, Virtus & vitium eisdem causis rumpuntur & generantur, vt dicitur in 2. * Et

Sed per inordinatum amorem cordis, peccat

committitur. Ergo per dolorem ex amore d

Vtrum
D
A